

LBRIS

We know
books

AGATHA CHRISTIE

UN BUZUNAR PLIN CU SECARĂ

Traducere din limba engleză
MARIANA PIROTEALĂ

LITERA
București

A Pocket Full of Rye

Agatha Christie

A Pocket Full of Rye Copyright © 1953 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE and the Agatha Christie signature

are registered trademarks of

Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

www.agathachristie.com

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Un buzunar plin cu seară

Agatha Christie

Copyright © 2018, 2023, 2024 Agatha Christie Limited

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Corector: Emilia Achim

Design copertă: Pau Taverna

Ilustrație copertă: César Sánchez

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTIE, AGATHA

Un buzunar plin cu seară / Agatha Christie;

trad.: Mariana Piroteală.

– București: Litera, 2024

ISBN 978-630-342-223-7

I. Piroteală, Mariana (trad.)

821.111

*Lui Bruce Ingram, căruia i-au plăcut și
mi-a publicat primele povestiri*

CAPITOLUL 1

Era rândul domnișoarei Somers să pregătească ceaiul. Domnișoara Somers era cea mai nouă și mai neisprăvită dintre dactilografe. Trecuse de prima tinerețe și avea o față blajină și îngrijorată de ovină. Apa din ibric nu dăduse în fiert când domnișoara Somers o turnă peste ceai, dar biata de ea nu știa niciodată cu siguranță când dădea în clocot. Era și aceasta una dintre multiplele griji care îi măcinau existența.

Turnă ceaiul și le duse ceștile celor prezenți, alături de câțiva biscuiți dulci și moi, așezați pe fiecare farfuriuță în parte.

Domnișoara Griffith, dactilografa-șefă cea capabilă, zbirul cu păr cenușiu care lucra la Consolidated Investments Trust de șaisprezece ani, spuse tăios:

-Iarăși nu a fiert apa, Somers!

Chipul blajin și îngrijorat al domnișoarei Somers prinse o tentă rozalie, iar aceasta spuse:

-O, Doamne, de data asta credeam că a fiert.

„Mai rezistă o lună, poate, exact perioada cât nu ne vedem capul de treburi...“, își spuse domnișoara Griffith în sinea ei. „Dar, zău așa, prostia pe care a făcut-o biata imbecilă cu scrisoarea

pentru Eastern Developments, o treabă banală, și e mereu așa de neghioabă când vine vorba de pregătirea ceaiului... Dacă n-ar fi așa de greu să găsești dactilografe inteligente... și nici ultima oară nu era pus bine capacul cutiei cu biscuiți. Zău așa...”

Asemenea sumedeniei de cugetări interioare indignate ale domnișoarei Griffith, și propoziția aceasta rămase neterminată.

În clipa aceea, domnișoara Grosvenor păși în încăperea ca să pregătească ceaiul sacrosanct al domnului Fortescue. Domnul Fortescue bea un alt fel de ceai, în altfel de vase, cu biscuiți mai deosebiți. Numai ibricul și apa de la robinet erau aceleași. Însă de data aceasta, întrucât era vorba despre ceaiul domnului Fortescue, apa era clocotită. Domnișoara Grosvenor se îngrijea personal de acest lucru.

Domnișoara Grosvenor era o blondă superbă. Purta un costumaș negru cu o croială elegantă, iar picioarele ei frumos sculptate erau înfășurate în cele mai frumoase și mai scumpe dresuri de pe piața neagră.

Străbătu încăperea dactilografelor fără să catacisească să arunce cuiva o vorbă sau o privire. Dactilografele puteau la fel de bine să fie și niște biete găze. Domnișoara Grosvenor era secretara personală și specială a domnului Fortescue; gurile rele spuneau că era ceva mai mult de atât, dar

nu era adevărat. Domnul Fortescue se căsătorise de curând pentru a doua oară cu o femeie superbă și foarte costisitoare, pe deplin capabilă să-i cucească toată atenția. Domnișoara Grosvenor era pentru domnul Fortescue doar o parte necesară din decor, de altfel, luxos și foarte costisitor.

Domnișoara Grosvenor străbătu iarăși încăperea, spre ieșire de data aceasta, cu tava înaintea, de parcă ar fi dus o ofrandă ritualică. Pătrunse în birou, ajunse în sala de așteptare – unde le era îngăduit să stea clienților mai importanți –, în propria anticameră și, în sfârșit, după ce bătu ușor la ușă, intră în cea mai sfântă încăperea, biroul domnului Fortescue.

Era o cameră mare, cu o podea acoperită cu parchet lucios pe care se aflau ici-colo covoare orientale scumpe. Era placată cu măiestrie cu lambriu din lemn în culori pale și era mobilată cu fotolii enorme tapițate cu piele galben-deschis. În spatele unui birou imens de sicomor, se afla punctul de interes al încăperii, domnul Fortescue însuși.

Domnul Fortescue era mai puțin impresionant decât te-ai fi așteptat într-o asemenea încăperea, dar se străduia pe cât putea. Era un bărbat mare și gras, cu un cap chel, lucios. Îi plăcea să poarte în biroul său din oraș costume largi din tweed, mai potrivite în provincie. Privea încruntat niște hârtii de pe birou când domnișoara Grosvenor lunecă

până la el, grațioasă ca o lebădă, cum îi era felul. Așeză tava pe birou la cotul lui și murmură cu un glas scăzut, impersonal:

- Ceaiul dumneavoastră, domnule Fortescue, și apoi se retrase.

Contribuția domnului Fortescue la ritual fu o simplă mormăială.

Odată așezată din nou la biroul ei, domnișoara Grosvenor își văzu de treburi. Dădu două telefoane, corectă niște scrisori care zăceau acolo, gata să fie semnate de domnul Fortescue, și răspunse la telefon.

- Din nefericire, acum este imposibil, spuse ea pe un ton trufaș. Domnul Fortescue este într-o conferință. Nu poate fi deranjat.

În timp ce lăsă receptorul în furcă, își aruncă privirea la ceas. Era ora 11.10.

În clipa aceea, un sunet neobișnuit se auzi de dincolo de ușa biroului domnului Fortescue, prin care abia dacă trecea de obicei vreun zgomot. Deși înăbușit, era totuși foarte ușor de recunoscut, un strigăt găuit și agonizant. În aceeași clipă, soneria de pe biroul domnișoarei Grosvenor se declanșă, prelung, frenetic și imperios. Paralizată de panică pentru un moment, domnișoara Grosvenor se ridică șovăielnic în picioare. Neprevăzutul situației îi năruie siguranța. Totuși, porni spre ușa domnului Fortescue în felul ei obișnuit, statuar, bătu și intră.

Ceea ce văzu îi năruie și mai mult siguranța. Așezat în spatele biroului, patronul ei părea schimonosit de agonie. Zbaterile lui convulsive erau alarmante pentru un simplu privitor.

- Domnule Fortescue, vă simțiți rău? întrebă domnișoara Grosvenor și imediat își dădu seama cât de idioată era întrebarea. Nu încăpea îndoială, domnul Fortescue se simțea foarte rău. În timp ce se apropia de el, trupul acestuia era cuprins de spasme cumplite.

Cuvintele îi ieșeau în icnete sacadate.

- Ceaiul... ce naiba ai pus în ceai... adu ajutor... adu repede un doctor...

Domnișoara Grosvenor ieși în grabă din încăpere. Nu mai era secretara blondă îngâmfată, ci o femeie speriată de moarte, care își pierduse calmul.

Intră în biroul dactilografelor strigând:

- Domnul Fortescue are o criză, e pe moarte, trebuie să chemăm un doctor! Arată cumplit... sunt sigură că e pe moarte.

Reacțiile fură imediate și extrem de pestrițe.

Domnișoara Bell, dactilografa cea mai tânără, spuse:

- Dacă e epilepsie, ar trebui să-i băgăm un dop de plută în gură. Cine are un dop de plută?

Nimeni nu avea un dop de plută.

- La vârsta lui, probabil că e apoplexie, spuse domnișoara Somers.

-Trebuie să chemăm imediat un doctor, interveni și domnișoara Griffith.

Dar obișnuita-i eficiență îi fu zădărnicită, căci în cei șaisprezece ani de serviciu nu fusese nicio dată nevoită să cheme un medic în biroul din oraș. Îl știa pe doctorul ei, dar acesta se afla în Streatham Hill. Unde era un doctor prin apropiere?

Nu știa nimeni. Domnișoara Bell înhăță cartea de telefoane și începu să caute doctori la litera D. Dar nu era o carte de telefoane pe domenii de activitate, iar doctorii nu figurau ca atare, precum stațiile de taxi. Cineva sugerează un spital, dar care spital?

-Trebuie să fie spitalul potrivit, stării domnișoara Somers, altfel nu vin. Din pricina Serviciului Național de Sănătate, vreau să spun. Trebuie să fie din zonă.

Cineva sugerează să sune la Urgențe, dar domnișoara Griffith fu șocată de această perspectivă și spuse că asta ar presupune să vină poliția, iar așa ceva nu se cuvenea. În calitate de cetățeni ai unei țări care se bucura de beneficiile Serviciului Medical, aceste șase femei destul de inteligente aveau o ignoranță incredibilă în privința pașilor corecți de urmat. Domnișoara Bell începu să caute Ambulanțe la litera A.

-Doctorul lui, trebuie să aibă un doctor, spuse domnișoara Griffith.

Cineva dădu fuga la agenda lui personală. Domnișoara Griffith îl însărcină pe băiatul de serviciu să meargă și să caute un doctor, undeva, unde vedea cu ochii. În agenda personală, domnișoara Griffith îl găsi pe sir Edwin Sandeman, cu adresa în Harley Street. Prăbușită pe un scaun, domnișoara Grosvenor se tânguia cu un accent simțitor mai puțin șlefuit decât de obicei.

-Am făcut ceaiul ca de obicei, pe legea mea, n-avea ce să fie în neregulă cu el.

-În neregulă? Domnișoara Griffith se opri cu mâna pe discul telefonului. De ce spui asta?

-El a zis, domnul Fortescue a zis că e de la ceai...

Mâna domnișoarei Griffith șovăi. Trebuia să sune la poliție sau la Urgențe? Naivă și plină de speranță, domnișoara Bell spuse:

-Ar trebui să-i dăm niște muștar cu apă. Nu avem muștar în birou?

Nu aveau muștar în birou.

La scurt timp după aceea, doctorul Isaacs din Bethnal Green și sir Edwin Sandeman se întâlniră în lift exact când două ambulanțe trăgeau în fața clădirii. Telefonul și băiatul de serviciu își făcuseră datoria.

CAPITOLUL 2

Inspectorul Neele stătea în sanctuarul domnului Fortescue, în spatele imensului birou din sicomor. Unul dintre subordonații săi stătea discret, așezat aproape de perete, lângă ușă, cu un carnet de notițe în mână.

Inspectorul Neele avea un aspect dichisit, soldățesc, iar părul șaten și îngrijit îi cobora spre ceafă dintr-o frunte destul de îngustă. Când rostea cuvintele „e doar o chestiune de rutină“, cei cărora li le adresa gândeau înciudați: „Iar tu numai la rutină te pricepi!“ Și s-ar fi înșelat destul de tare. În ciuda aspectului care sugera lipsă de imaginație, inspectorul Neele era un om plin de imaginație, iar una dintre metodele sale de anchetă era să considere vinovată persoana pe care o interoga, oricât de năstrușnică ar fi părut ipoteza.

Domnișoara Griffith, pe care ochiul său infailibil o desemnase pe dată ca fiind persoana cea mai nimerită să-i relateze succint evenimentele care duseseră la prezența sa acolo, tocmai părăsise încăperea, după ce-i făcuse un admirabil rezumat al întâmplărilor din acea dimineață. Inspectorul

Neele se gândise la trei motive diferite, extrem de fanteziste, pentru care devotata decană a dactilografelor ar fi otrăvit ceaiul de la jumătatea dimineții al patronului și le respinsese ca fiind improbabile.

O categorisi pe domnișoara Griffith drept (a) Deloc genul care otrăvește, (b) Deloc îndrăgostită de patronul ei, (c) Deloc instabilă mintal, (d) Deloc genul care să poarte ranchiună. Asta păru s-o excludă pe domnișoara Griffith, rezervându-i numai rolul de sursă de informații exacte.

Inspectorul Neele își aruncă ochii la telefon. Aștepta din clipă în clipă un apel telefonic de la spitalul St. Jude.

Era posibil, desigur, ca starea bruscă de rău a domnului Fortescue să fie provocată de unele cauze naturale, dar doctorul Isaacs din Bethnal Green nu îi împărtășise părerea, și nici sir Edwin Sandeman din Harley Street.

Inspectorul Neele apăsă pe o sonerie așezată la îndemână în partea stângă și ceru ca secretara personală a domnului Fortescue să fie trimisă la el.

Domnișoara Grosvenor își recăpătase ceva din stăpânirea de sine, dar nu în întregime. Intră temătoare, uitată fiind de acum mișcările grațioase de lebădă, și se disculpă imediat:

- Nu eu sunt vinovată!

- Nu? murmură inspectorul Neele de dragul discuției.